

[Gøri Petersen]

Men på en lang række andre områder må man nok sige, at de forventninger, vi nærede for et år siden, ikke er blevet indfriet. I Europa har udviklingen været mere kompliceret og kaotisk end forventet, præget som den er af voksende og enorme sociale og nationale spændinger. Vi oplever også, at de militære høge i Vest og Øst igen er begyndt at spille bold med hinanden. Det ser ud, som om deres frygt for nedrustning er en faktor, man atter skal regne med.

Men allerværst synes jeg det er, at vi igen har oplevet en regulær storkrig – antallet af omkomne er netop af Greenpeace anslået til 150.000–200.000 mennesker – en regulær storkrig med indsats af alle moderne våben bortset fra atom- og kemiske våben og med alle kriges vante ulykker til følge, endda med den danske regerings fulde velsignelse. Havde det ikke været for et spinkelt flertal her i salen, havde Danmark såmænd deltaget aktivt i krigen. Det var så meget mere deprimerende, som et langt bedre resultat kunne være opnået ved fastholdelse og intensivering af blokaden mod Irak. Det ville have taget mere tid, men så var diktaturet til gengæld for alvor blevet undermineret og udhulet, sådan at der kunne være gjort op med det, og det er jo mildest talt ikke tilfældet i dag. Saddam Hussein, tyrannen og diktatoren, er stadig ved magten.

Det var også deprimerende, fordi verdenssamfundet for første gang havde haft mulighed for at afprøve et nyt og fredeligt våben mod en aggressor. Når hele verden står sammen, og det var tilfældet denne gang, så kan en blokade blive fuldt effektiv, og den chance blev forspildt. I stedet lod man, som om en ny verdensorden kan etableres gennem krig og ødelæggelse, og det kan den naturligvis ikke. Det bliver den gamle elendige verdensorden om igen.

I det hele taget ser det ud, som om militaristisk tankegang får et comeback. Det gælder østpå, hvor sovjetiske generaler mere og mere åbent vender sig mod Gorbatsjovs afspændingspolitik og det, som højrefløjen derovre kalder for hans kapitulationspolitik, og hvor de underminerer indgåede nedrustningsaftaler. Det gælder også på vores side. Hos os taler man bekymret om, hvordan man skal erstatte de amerikanske tropper, der måtte blive trukket hjem fra Europa, og til den ende er Vestunionen hentet ud af mølposen for eventuelt at blive koblet sammen med EF. Man tænker altså stadig i de

militære Øst-Vest-konfliktbaner. I stedet for at glæde sig over, at Warszawapagten er væk og sovjettropperne er ude eller på vej ud, så bliver man mere og mere bekymret over det central-europæiske tomrum. At disse lande ikke mere er knyttet til en militærblok, er ikke noget, man glæder sig over, det er blevet en kilde til bekymring hos nogle af de vestlige ledere.

I stedet for at spore NATO ind på en kurs, der peger i retning af en fælleseuropæisk sikkerhed uden oprustning, uden blokdanelse, planlægger man at styrke NATO med et særligt mobilt udrykningskorps på 60.000–100.000 mand. Jeg vil ikke spørge med Hørup: »Hvad skal det nytte?« for det handler det ikke om her, men jeg vil spørge: Hvad skal det tjene til dette korps på 60.000–100.000 mand? Hvad er det nu for nogle trusler, NATO skal imødegå med denne udrykningsstyrke?

Jeg forstår meget vel, at regeringen synes, det er en fin idé. Dansk sikkerhedspolitik domineres for tiden og er i de senere år blevet domineret af et menneske, der har en usvigelig tro på våbenedes velsignelser. Men hvad i alverden vil Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre på den galej? Jeg troede faktisk, at de havde andre visioner for Europas fremtid end en udbygning og cementering af blokpolitikken.

Mens Danmark uægtelig holder en høj profil udadtil i disse år – men sikre altså en profil – holder regeringen en noget lavere profil i den hjemlige politik, og det forstår jeg så godt. Der er her talt meget om bredt samarbejde, om gode eller dårlige vilkår for bredt samarbejde osv. Jeg kan ikke i de år, jeg har været i Folketinget – og det er snart 25 år – huske, at der ikke altid har været et bredt samarbejde i den forstand, at der er blevet indgået forlig. Så længe vi har haft mindretalsregeringer, har det været tilfældet, ellers havde de mindretalsregeringer jo ikke kunnet eksistere.

Den situation, vi har for øjeblikket, er faktisk en anden. Jeg kan nemlig heller ikke huske, at en regering er blevet stemt ned så mange gange, som det er sket siden valget, og den har fundet sig i det. Det har hyppigt været i mindre sager, men det gælder jo ikke CO₂-afgiften, jeg har ikke indtryk af, at man opfatter det som en mindre sag – det er det heller ikke – som er vedtaget af Socialdemokratiet, SF og De Radikale. Det gælder sådan noget som opretholdelse af sanktioner mod Sydafrika mod regeringens vilje, og regeringen finder sig i det.